

Clubblad van

PB-PP|B-10127
BELGIE(N)-BELGIQUE

K.M. DE RASDUIF

mei – juni. 2018.

DE RASDUIF

Koninklijke Limburgse Sierduivenfokkersclub
gesticht in 1949

Vormduiven
Kroppers
Wratduiven
Kipduiven
Trommelduiven
Kleurduiven
Meeuwduiven
Structuurduiven
Hoogvliegers & Tuimelaars

UITGIFTEKANTOOR
3510 KERMT
P 508051

Verantwoordelijke uitgever:
PUNIE Ghislain
Pollenusstraat 5
3510 HASSELT - Kermt

Algemene ledenvergadering.

Beste sportvrienden,

Mogen wij u vriendelijk uitnodigen op onze
ALGEMENE LEDEN VERGADERING.

Deze zal doorgaan in ons clublokaal “DE KWINT”
Heuvenstraat 9 Zonhoven (centrum van Zonhoven)

VRIJDAG 29 JUNI 2018 om 20.00uur

Dagorde: - voorzitter aan het woord;
- eventueel nieuws van de Limburgse duivencommissie;
- rondvraag;
- spreekbeurt M. Demeur: duiventoonstellingen in binnen- en buitenland;
- nababbel.

Uw aanwezigheid en dat van uw vriendfokker wordt ten eerste op prijs gesteld.

Laat je zien als lid.

Zorg dat je er bij hoort!

Woordje van de voorzitter

Beste clubber en sympathisant,

Zonnestralen trachten dezer dagen met emmers onze huiskamers binnen te dringen. Zijn wij allen toch rare mensen, nu willen we ze buiten houden ! Een tropische warmte geeft ons een vervroegd zomergevoelen. Onweders teisteren anderzijds onze daken en straten. Ondermeer in Dietsheer is men thans aan het puin ruimen, na een onaanzienlijke waterlast in het voorbije weekend. In de deugdzame warmte rollen onze ‘koppeltjes’ zich nu van links naar rechts om ook zoveel als mogelijk van dit ultraviolet op hun pluimenkleed te voelen. Een badje ter afkoeling is in deze periode een must in elk gesloten hok!

Té koude nachten hebben recentelijk nog gezorgd voor averij op het duivenhok. Ik hoor van overal dat de duivenkweek 2018 tot dusver tegenvallend is.

Dus vrienden, laat ons hopen dat jullie naar ‘de langste dag’ toe van 21 juni nog wat jongen kunnen fokken en samen hopen op dat ene jong, dat in de winter de overwinning op een of andere tentoonstelling zal behalen, toch ?

Van onze tentoonstelling gesproken. Jullie weten dat we dit seizoen een ‘nationale’ jongduivententoonstelling hadden aangevraagd en gepland. Zonder argwaan stevenden we dus vol optimisme op ons novemberweekend af, maar, gelukkig, zijn we tijdig teruggefloten. Met dank aan de fluiters !

Teruggefloten is wel een zwaar woord, daar we intern tijdig (hopen we) nog hebben kunnen ingrijpen. We gaan dus dit jaar terug voor

een ‘gewone’ TT. (ook oude dieren).

Bleek toch wel dat jongdierendagen (dit jaar) in onze buurlanden Nederland en Duitsland op een fiasco uitdraaiden en dat ‘gelukkig’ twee van onze ‘oude wijzen’ getuigen van waren die ons de noodrem aanwezen.

Na een fictieve berekening zouden we qua deelnemersaantal ‘grave’ in onze voeten hebben geschoten. Ook waren er al leden, die gezien een mindere fok, reeds aankondigden om dit jaar over te slaan. Dit moesten we voorkomen, toch ?

Nu vrienden, bijkomend nog, gezien dit jaar ook de algemene nationale T.T. in Limburg zal doorgaan, vond ons bestuur unaniem dat het intrekken van onze kandidatuur enkel onze Oudsbergse vrienden ten goede zal komen! Het is hun ook gegund natuurlijk !

De wereld zit vol verrassingen, niet ?

Ook net dit weekend hebben de koreaanse leiders Kim Jong-Un (Noord) en Mom Jae in (Zuid) elkaar wederom ontmoet. Die burens elkaar nog graag gaan zien en wie weet ‘hun berlijnse muur’ tussen beide deellanden opblazen ?! Ze zouden echt wel de helden worden van vrede in een verenigd Korea, niet ?

Hetgeen ons eigenlijk steeds door al de politieke (wereld)leiders tot heden werd afgeschilderd en aangeleerd, blijkt nu ineens in een evolutie te komen die alle vermeende waarheden op losse schroeven zet. Moeten we ook niet toegeven dat de houding en grote mond van de huidig Amerikaanse president tot ontmanteling de aftrap is geweest ? Zou hij misschien solliciteren bij Nobel ?

Ik geef toe dat dit te ver gegrepen is, maar dat ieder ervan denke wat hij wil ! Maar laat ons samen hopen op een veilige wereld! Wie, door wie of wat doet er gewoon niet toe.

Succes nog met de fok!

Yvan

Mijmeringen van een rasduivenfokker.

Deel -2 Juni 2004 vervolg van Juni 2003.

Gedurende mijn middelbaar onderwijs van 12 tot 18 jaar, Grieks-Latijn in het O L V-college te Tongeren, was het duivenvirus ondanks de zeer strenge, Spartaanse Schoolregels actief aanwezig en was ik, wanneer even de tijd, bezig met de duiven, alhoewel wij gedurende 6 jaren, vanaf s'morgens 7,30 u tot s'avonds 19 u, ook s'zaterdags, lessen, studie, godsdienst enz. moesten verwerken. Alleen donderdag namiddag was toen vrijaf, behalve wanneer men 'retenu' kreeg, strafstudie donderdag van 14 u tot 17 u bvb te laat gekomen, in mijn geval omdat... U mag drie keer raden! Al de leraren waren priesters inwonend in het college.

Een van en had een grote volière in de tuinen achter de gebouwen met diverse fazanten en mocht ik soms even gaan kijken. Wat een luxe!

In Tongeren was toen ieder jaar een duiven-TT, gewoonlijk met Allerheiligen, en hadden wij die week verlof, zodat ik kon meedoen als de benjamin tussen meestal veel oudere liefhebbers, die nu anno 2004 wel beschouwt, niets van duiven kenden, zoals later Dhr Verreth dikwijls, zonder kwade bedoelingen, publiekelijk verklaarde.

Ze kijken alleen naar het Zuiden (Wallonië en Frankrijk) en daar was toen niet veel te leren, alhoewel !! Hoe ik indertijd het Nederlands maandblad Avicultura De Konijnenfokker onder handen kreeg weet ik niet meer, maar dat was een openbaring!

Rond 1950 kenden wij enkele clubblaadjes meer niet. Trouwens ik was te jong om dat nu nog te weten. Ik heb nog vele oude uitgaven ergens op zolder van diverse uitgevers.

De toen bekende fokkersschrijvers waren de HH Spruyt (een mijlpaal voor die tijd), Logman, Moezelaar, Frans Timmers en anderen,

zeker dhr. Van Gink uit Voorburg, kenner, schrijver en kunstenaar in de pluimveewereld van toen.

Als 16-jarige heb ik en Kapucijntjes en Smiereltjes bezorgd aan H. Moezelaar, waarmede én de OH Kapucijn en de OH Meeuw, in wording, werden gebruikt.

Ik kreeg van Moezelaar een paar wit-zwartstaart pauwstaarten, toen prachtige duiven, momenteel zouden ze waardeloos zijn, gezien de evolutie van dit mooie ras.

Natuurlijk was het weer mijn vader die mij tevergeefs intoomde, daar waar mijn grootvader aan moeders kant de teugels veel losser liet en weet ik nu nog dat hij zei: "laat de jongen toch doen". Hij was zoals verleden jaar, zoals door U misschien gelezen; een hoefsmid met postduiven. Daar waar mijn vader deurwaarder was met paperassen en dossiers alom en geen enkele interesse had voor duiven én hij soms zei: "We moeten oppassen of hij wordt nog een "Bottie"; d.i. Tongers – Franstalig dialect voor pluimveehandelaar.

Toen kwamen nog 3 jaar onderwijs te Brussel en was ik alleen thuis s'zaterdags en s'zondags en verzorgden mijn moeder en mijn zuster mijn duiven. Mijn grootvader was dat jaar overleden.

Oktober 1961 moest ik 22 maanden in militaire dienst, eerst Brussel en dan moest ik naar Koln-Wahn Flughafen, waar ik reeds in 1961 de Colonia show bezocht en waar ik kennis kreeg met dhr Peter Schleith uit koln-klettenberg, fokker van Saks, monnikduiven en Duitse modenesers. Deze sympathieke zakenman had prachtige duivenhokken, moderne installaties. Hij bezorgde mij enkele rode en gele Saks-Monniken, zeer moeilijk te bekomen vanuit het vroegere Oost-Duitsland.

Iedereen weet hoe wij RasDuivenFokkers duiven smokkelden vanuit Duitsland, in verborgen plekjes in de auto of in de vestzakken, omdat er geen duiven mochten ingevoerd worden, tenzij met stapels documenten en kosten.

Voordien had ik al Saks-monniken van een zekere Heer Rouse uit

Gorinchem NL, maar deze monniken hadden verschrikkelijke kromme borstbenen. Ook van dhr Cruysen uit Maastricht dewelke Monniken van dhr Spruyt had, heb ik ooit enkele blauwwitbanden bekomen. De resterende 18-maanden militaire dienst in Wahn waren veelal vakantie, slechts enkele Belgen waren aldaar gekazerneerd, samen met de Engelsen; Ikzelf was administratief aangesteld in de Etat-Major en de duivenboeken van CAM. Spruyt heb ik aldaar gelezen en herlezen; ik kon twee maal per week naar huis samen met luitenantvlieger TEUWEN Frits uit Molenbeersel-Limb-. Deze laatste had verkering in Maastricht en ik nam dan de bus tot Tongeren.

Na mijn militaire dienst bezocht ik ieder jaar tot op heden de Colonia show; misschien enkele jaren dat Koln niet doorging. Ook reden wij naar Frankfurt met 5 Tongerse duivenpies (dialect voor duivenmelkers). Ik was de jongste, Dhr Verreth uit Bree de oudste, 6 in totaal met de grote wagen van Leon Paul; 2 dagen plezier.

Ook reden we soms naar Hannover, telkens voor 2 dagen met zessen: Paul, Melchior, Proesmans, Box, ikzelf en last but not least Dhr Verreth, onze voorman, grote verteller en moppentapper “pur sang”! Al deze mensen zijn overleden behalve C.Box, 79 jaar en nog duiven in zijn hokken, en uiteraard ondergetekende.

Op deze Duitse TT keken we onze ogen uit en waar de anderen wat gingen eten of drinken bleef ikzelf hok per hok en rij per rij de dieren bekijken; van gans naar eend naar kalkoen, van grote hoenders naar de dwerghoenders en van Romein tot de kleinste duif. Iedere stand werd bekeken, vooral boeken, tijdschriften en ander gerief.

Ik las toen al Die Taubenwelt, KleinTierZuchter, Allgemeine Geflugelzeitung, Geflugel Borse, Pigeon & Pigeonworld, American Pigeon Journal, Le Pigeon en nog andere bladen uit Oost-Duitsland, een Zwitserse Uitgave en andere bladen die niet meer bestaan, niet te vergeten diverse clubbladen en uiteraard de standaarden NL-D-E-A, vooral over duiven en dan vele boeken over hoenders, ganzen, eenden, gewoonlijk s'avonds laat tot middernacht of later! Vooral

wanneer ik weer een nieuwe “smaak” te pakken kreeg in een of ander ras moest ik, indien enigszins mogelijk, dezelfde avond diverse boeken uithalen, lezen en vergelijken en conclusies trekken; dat wist ik dan weer.

Ik werd toen ook lid van vele duiven- en/of pluimveeclubs en schreef soms een klein Artikelje. Ik schreef eens in Pels & Pluim van het Neerhof te Gent: Saksische Monnikduiven, volbloeden uit de kleurduivenstal, waarop ik een brief ontving van wijlen RRP Van der Mark uit Woerden, die mij vroeg of hij dit artikelje mocht overnemen en of ik hem het bijhorend afdrukplaatje van dit ras, dat toen redelijk duur was, wilde opsturen en hij dit zou terugzenden. Maar dit is nooit teruggekomen!

Later bezocht ik hem een paar keren en kocht ooit 2 broedmachientjes van hem en een aantal Franstalige boekwerkjes over OISEAUX D'ORNEMENT - SIERVOGELS, welke hij in de franse taal had laten overzetten, maar in Nederland niet kwijtraakte! Ik heb ze trouwens nog.

Buiten de Parel in Tongeren was mijn club toen “Les amis du Pigeon” te Luik, waar De Heer Georges RAICK voorzitter was. Door hem ben ik keurder geworden. Hij was eerst secretaris nadien voorzitter van de Belgische Duivencommissie. Hij was een echte Waal, een franskiljon, aanbieder van président De GAULLE en FONTAINE was hét duivenboek der duivenboeken! Vive la France was zijn laatste slogan na iedere spreekbeurt of opening van zijn TT in Luik – Seraing.

Hij was krijgsgevangene geweest in Duitsland en “LES BOCHES” (moffen), zoals hij zei, waren niet zijn vrienden. Hij ging ook nooit naar Duitse TT, alhoewel hij toch een aangename man was. Wat een contradictie!

Over keurder worden..... Ik kende toen ook de Dhr Claeys, die een toonaangevend keurmeester was (ikzelf hou het altijd bij keurder). Hij was postmeester in Antwerpen en een belangrijk figuur in de Belgische sierduivenwereld.

Hij was een liefhebber van Satinetten en Blondinetten, maar hij kon

niet autorijden..... zodat ik met hem ooit twee maal ergens in of rond Koln ben gereden om er een Satinet-Blondinetfokker te gaan bezoeken, wat als resultaat gaf dat ik veel te vroeg A keurder werd. Idem met de oud politiecommissaris Verreth uit Bree, had geen auto en ik was regelmatig zijn chauffeur voor hokbezoeken en TT in binnen-en buitenland. Hij was keurmeester geworden op late leeftijd, was toen al 65-plusser, ikzelf misschien 28. Hij was bijna mijn grootvader, had één dochter, misschien beschouwde hij me als de verloren zoon. Wij hadden goede contacten en ik heb bij hem veel geleerd. Zoals ik al schreef, een geweldige moppentapper, pijproker, Ex-majoor in het leger, nadien politiecommissaris. Keurmeester worden was toen een kwestie van gezag en aanzien; bij ons in België was hij alom bekend. Zijn klassieke uitspraak wanneer hij zijn pijp vergeten had was: "Ik zou uw tabak vragen indien ik mijn pijp bijhad, maar ik zit zonder vuur! Dan rookte hij van ons een sigaret..... U heeft begrepen dat de Belgische keurmeesters in die tijd meestal losjes de zaken aanpakten en dat rassenkennis minder aan bod kwam.

Mijn eerste examen schriftelijk werd me afgenomen door Prof. Dr. Willems, veearts, voorzitter van de Belgische Landsbond en Prof.Dr. Geurden, beide leraren in Gent in de veeartsenijschool en dhr Vanhoudt, secretaris van de Landsbond, waar ik glansrijk was geslaagd. Mondeling examen nadien door dezelfde Heren, aan toegevoegd de Dhr Degouis, de latere voorzitter van de Belgische Landsbond, apotheker, keurmeester, duivenfokker in hart en nieren, en was ik ook geslaagd!

Vervolgens werd het praktisch examen afgenomen door de Hr. Ardies Leo uit Mechelen, was toen een bekende keurmeester, oom van de huidige keurmeester Jules Lauwers uit Mechelen, momenteel gekend om zijn grote collectie boeken en Kunstvoorwerpen.

Ik werd gebuisd door Dhr Ardies omdat ik volhield dat Saksische Paapduiven steeds witte banden moeten hebben en dubbel gekapt moeten zijn, waarmee hij niet akkoord was totdat Dhr Verreth, aan

wie ik dat had verteld, in zijn krammen was geschoten en Dhr Ardies zijn dwaling liet rechtzetten en ik nadien werkelijk zeer bevriend ben geworden met Ardies en samen met zijn hulp het VVK heb opgericht. Later meer hierover. Dhr Ardies was een gepensioneerd ambtenaar, paste in de groep gezagdragende keurmeesters en was goedlachs, steeds met grote geruite pet en een veel te lange stofjas, altijd met de vermanende vinger!

Figuren, die nu anno 2004 niet meer voorkomen.

Doordat ik toen buiten diverse rassen kleurduiven vooral Korte Weners fokte en men me kende doordat ik de speciaalclub voor kortsnavelige had opgericht, kreeg ik brieven uit Wenen van een zekere SMUTNY, topfokker van Korte Weners, en van FARNECK, apotheker in Wenen en heb ik toen diverse Weners aan hen bezorgd.

Ook enkele van hen bekomen; wat ik kreeg was slechter dan wat ik gaf, zonder hoogmoedig te zijn.

Uiteraard hadden zij betere duiven, ik wist van hun bestaan en zag reeds foto's van hun duiven in pluimveebladen.

De boeken van Prof. Horst Marks aangaande duivenrassen vanaf 1970, 5 verschillende uitgaven, die ik bekwam van 'Die Neue Brehm Bucherei' uit Oost-Berlijn, waren toen voor mij de meest verklarende, deskundige verslagen van geschiedenis, stand van de rassen met datas van perioden van evolutie der rassen van heel vroeger tot de jaren 1980. Ik las dit jaar dat Dhr. Marks is overleden in januari 2004 en ik was onder de indruk van zijn palmares aangaande zijn activiteiten, kennis, functies en wetenschappelijke inzichten in de volledige materie van dieren, en van duiven en pluimvee in het bijzonder.

Samen met dhr. Prof. Kurt Vogel, ook overleden wetenschapper, schrijver van deskundige duivenboeken, zijn zij en zeker nog vele andere deskundigen, "monumenten" waar ik helemaal naar opkijk.

Ook onze dierenschilders en tekenaars
zijn kunstenaars; Zulke mensen zouden nooit mogen sterven!

Na mijn militaire dienst kreeg ik een job vanuit de Hoofdzetel in PARIJS als verzekeringsinspecteur voor de provincie Belgisch Limburg bij de maatschappij 'ABEILLE-PAIX', waar een Bij en een Duif in hun embleem voorkwamen! Ik verhuisde toen naar Zonhoven, centrum van Limburg, waar ik eerst de duivenhokken en nadien het huis bouwde, omdat, indien ik het andersom zou gedaan hebben misschien geen middelen meer waren voor de duivenhokken.....

Ik had en fokte toen diverse rassen, maar nooit kipduiven, nooit kroppers, nooit zware vormduiven of vleesrassen. De kleurduiven waren nog steeds aanwezig en de Wener Kort en andere kortbektuimelaars. Ik had nooit slechte duiven ook geen topduiven, wel eens één enkele Wener Korte, want topduiven fokken is beperken, alles op alles zetten met weinig dieren en zeer hard selecteren.. Men moet de "gave" hebben en geluk speelt ook een rol.

Levende dieren veredelen is voorwaar geen kinderspel. Ge moet het kunnen!

Zouden Picasso of Van Gogh het even moeilijk gehad hebben?

Wordt vervolgd.

Van wijlen Ivo Hanssen. 2004

Luc Kerkhofs

+

ENGELSE NONDUIVEN: KLASSIEK **MAAR TOCH ZO MOOI!**

In de sierduivenwereld is de Engelse non een klassieker maar niettegenstaande dat, kan men de speciaalverenigingen in Engeland, Duitsland, Nederland en de Verenigde Staten op een hand tellen.

Ontstaan is zij, zoals de naam aangeeft, in Engeland. Daar had zij, vooraleer zij die mooie brede schelpkap toonde, geen bijzondere status. Zij werd tot de kleurduiven gerekend. In de oude Engelse literatuur werd toen alleen aandacht geschonken aan de vererving van de koptekening en het aantal gekleurde slag- en armpennen. In de 19de eeuw kwamen zij alleen voor in de zwarte kleur. Auteur Brent (1868) gaf als eerste een duidelijke aanzet die leidde tot andere inzichten m.b.t. de nonnenkweek. Hij karakteriseerde de nonduif als "een ras met maar een eigenschap: pluimen". Dat was een aanzet tot grote veranderingen: het gevederte van de nonduif won steeds meer aan belangrijkheid.

Volgens vele fokkers is de nonduif tegelijkertijd structuur- kleur- en vormduif. Andere fokkers vinden deze vergelijking een beetje ongelukkig. Een kleurduif? De nontekening valt tussen kleurduiven helemaal niet op. Structuurduif? In vergelijking met de raadsheer is de nonduif met haar schelpkap eerder bescheiden. Vormduif? Met deze duivengroep kan de nonduif helemaal niet concurreren. Maar met haar imposante verschijning, haar kap en parelogen behoort de nonduif in haar geheel tot de tuimelaarrassen.

Rode nonduif.

Nonduif blauw.

De nonduif moet een niet te hoog staande, opgerichte duif zijn met een brede borst. Het lichaam verloopt naar achter kielvormig en wordt naar de staart toe smaller met goed opliggende vleugels. Zij moet een compacte indruk wekken met mogelijk een niet al te lange staart. Mogelijk, want het is niet zo eenvoudig om een korte vogel te fokken.

Het gevederte moet overvloedig overkomen, niet te vast maar toch goed gesloten zijn. Een non moet een zekere stabiliteit in het gevederte, en dan vooral in de kap, vertonen. Een zekere “losheid” in het gevederte komt soms voor bij de zwarte kleurslag. De blauwen daarentegen zijn vaster in het verenpak. Verder moet er op gelet worden dat de duif voldoende “body” heeft. Een duif met een overvloedig verenpak zonder een voldoende krachtig lichaam is waardeeloos.

Een van de voornaamste punten bij de nonduif is de kop. Zonder een degelijke kop is de duif haast waardeeloos, ook wanneer al de andere raskenmerken in voldoende mate aanwezig zijn. De kop en kap kunnen niet breed genoeg zijn. Bij een voldoende brede kop zijn de ogen van boven af niet meer te zien. Dit is niet te verwarren met oogschermen die ongewenst zijn en de ogen licht bedekken.

Door de overvloedige vedervulling is het voorhoofd rond en de schedel afgevlakt. Met een korte vloeiende overgang in de kap eindigt de gekleurde kop. De ogen zijn parelkeurig en zijn meestal tamelijk zuiver. De oogranden passen zich aan de kleur van het gevederte aan. Bij oudere zwarte dieren kan het gebeuren dat bij toenemende ouderdom de oogranden iets bleker worden. Maar dat moet men tolereren. De oogranden zullen rondom door de kopbevedering goed afgedekt worden. De snavel is middellang en er moet op gelet worden dat hij niet te dun wordt en voldoende substantie heeft. De snavel mag ook niet te fel naar beneden gericht zijn. De neuswrat-ten zijn fijn en onopvallend.

Een van de belangrijkste attributen is de ronde kap. Het is geen schelpkap zoals bijvoorbeeld bij de Komorner. Zij moet immers aan beide zijden van de kop in een loodrechte lijn eindigen. Maar zonder toilet is dit haast niet te bereiken. De kap kan niet hoog genoeg aangezet zijn en ook niet overvloedig genoeg. Een goede kapvulling is nodig om de kap voldoende groot te laten schijnen. De kapveders mogen niet te los zijn. Anders gaan de kapveren naar achter hangen. De nekvulling moet een gesloten brug vormen tussen de kap en de naar onder gerichte nekveders. De hals van de nonduif is dik en relatief kort.

Wordt vervolgd.

M. Punie

Het bestuur (K.M.) 'DE RASDUIF' stamn.032

Ere secretaris:

René America
Herkerstraat 3
3500 Hasselt Tel. 011/ 274969
Gsm: 0472/ 253800

Voorzitter:

Yvan Kielich
St.Truidensteinweg 123
3700 Tongeren
Gsm: 0475/ 430226
Mail: yvankielich@hotmail.com

Onder voorzitter:

Jan Aerts
Salviastraat 21
3670 Meeuwen-Gruitrode
Tel: 011/ 793841

Secretaris:

Marcel Punie
Pollenusstraat 5
3510 Kermt (Hasselt)
Tel: 011/ 251236
Mail: mpunie@telenet.be

Raadslid:

Yves Neven
Ekkertputstraat 56
3520 Zonhoven 011/ 821342
Mail: neven.yves@gmail.com
Provinciale secretaris

Raadslid:

Rik Leeten
Geraard Mercatorlaan 40
3500 Hasselt
Tel: 011/ 222326
Mail: rik.leeten@skynet.be
Provinciale coördinator.

Raadslid:

Renaat Crommen
Laakstraat 7
3582 Koersel
Tel. 011/ 421375
Mail: renaatcrommen@gmail.com

Materiaalmeester:

Henri Dreesen
Romeinse Dijk 76
9310 Neerpeld
Tel: 011/ 649535

Materiaalmeester:

Jos Martens
Rubenslaan 8 bus 11
3590 Diepenbeek
Gsm: 0479/704364

Overleden leden:

+ Clement Vanderstraeten
+ Gust Vanzeer
+ Hubert Hoen
+ Gustaaf Weckx
+ Ivo Hanssen
+ René Troch

Tweemaandelijks tijdschrift
Van

K.M. DE RASDUIF

=====

Gesticht in 1949

68ste JAARGANG

NR. 3 2018

MEI .- JUNI

=====

**TWEEMAANDELIJKS
TIJDSCHRIFT**

Secretariaat De Rasduif:
Pollenusstraat 5
3510 Kermt
Rek. BE74 979-4280515-07

Redactie:

Frans Bergmans Bergbeemdenstraat 7 3530 Houthalen
Tel.: 011-728274 E-mail: fr.bergmans@telenet.be

Teksten voor het volgende nummer inzenden vóór 25 AUG.